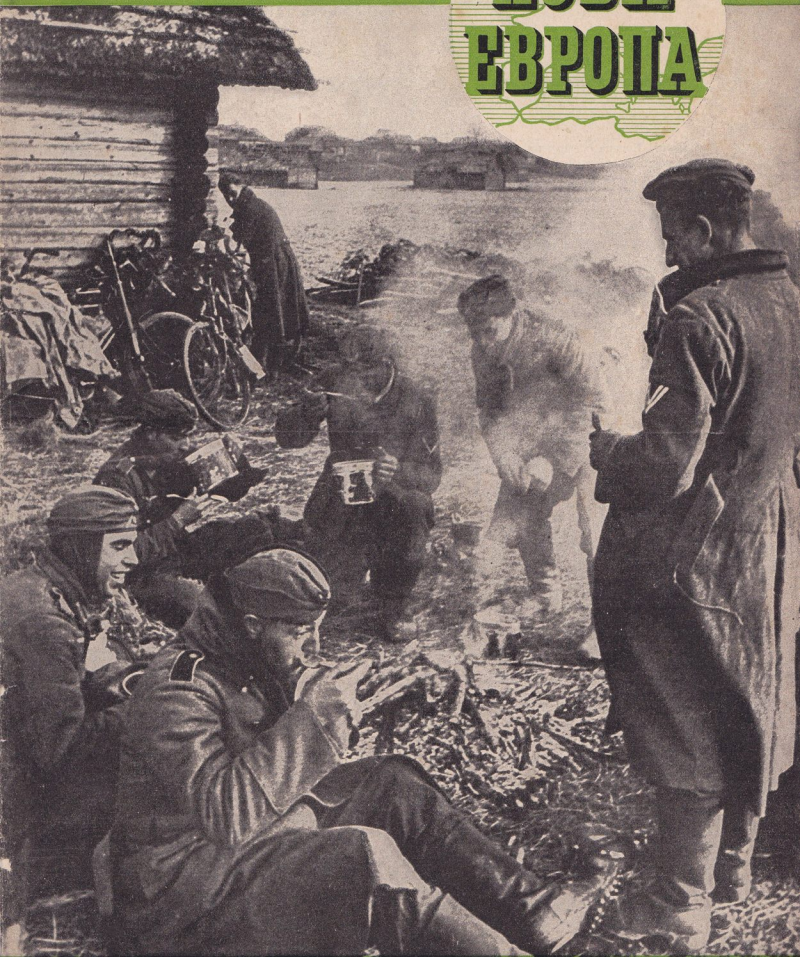

СПИСАНИЕ ЗА НОВО УСТРОЙСТВО

НОВА ЕВРОПА

Нова Европа

Съдържа:

Бждаща Европа обезпечена.....	2	Цигареният въпрос	17
Две войни против Русия 1812-1941.....	4	Нощта на синият вълци	18
Англо-американските еплетни въ юго-източна Европа.....	7	Културен преглед:	20
За героизма.....	7	Агфакодоръ	
Гривната	8	Младешка лири добрата книга	
Победният поход на Изтокъ и зимата	9	Поетически кръжецъ въ залибургъ	
Британската петролна „политика“ въ Прагъ	11	Награди за литература и художество	
Деенъ народностен идеализъм	15	Паметникъ за падналитъ въ о-въ Критъ	
Висша като стопански центъръ	16	Домъ за писатели	
		Раздѣла — стихотворение	
		Нова Европа	23

Бждаща Европа обезпечена

Както се знае, на 9 ноемврий 1923 г. младото националсоциалистическо движение даде първите кръвни жертви въ борба срещу приключването на Съветската война, значи, срещу 9 ноемврий 1918 г., а по-назадъ и срещу 7 ноемврий 1917 г., когато въ Ленинградъ побиха знамето на марксистката диктатура. Гигантският източнен поход завършва драмата на марксизма и осветлява значението на двата 9 ноемврий, презъ които премина Германия.

За трети пътъ презъ тая война говори Фюрерътъ, въ навечерието на 9 ноемврий въ Мюнхенъ, предъ своитъ стари изпитани съратници. Отъ неговата речъ стана ясно и на света, въ какво положение се намира Европа, следъ като германското оржие изпързна стратегическото и политическо решение въ източния походъ. Фюрерътъ обрисувва драматичното развитие на борбата на Изтокъ и характеризва значението на постигнатия

презъ изтеклитъ четири и половина месеца резултати. Картичката е наистина поразителна: ние виждаме една Германия, която, заедно съ своитъ съюзници, стои посрѣдъ войната на върха на своята сила и мощъ, следъ като разреши най-голямата бойна задача, предъ каквато сж могли да се изпрѣчатъ пълководецъ, народъ и войска. Фюрерътъ каза: „Никога не е бивала разнищена и разбита една огромна империя за по-ксо време отколкото тая на Съветска Русия“. Така той се и надсмѣ надъ противниците, които се самозалъгватъ или заблуждаватъ другитъ съ понятието „свѣткавична война“. Всеизвестно е, че германското командование никога не е гонило успѣхи за прѣстиятъ. Тя не играятъ никаква роля за германското ръководство, споредъ изричната изява на Фюрера. Но целта на борбата се прѣследва неумолимо: да се унищожи силата на противника, т. е. неговата бойна сила, и да се лиши отъ

основитъ на своето въоръжение и прехрана. Въ това отношение, виежъ, ще кажемъ ние, нѣщата се развиха комай свѣткавично: до къмъ началото на тая месецъ пленницитъ вълизиха, надъ 3.600.000; военната плячка надъ, 15 хиляди самолета, надъ 22 хиляди танка и надъ 27 хиляди орждия. До тогава, т. е. до момента, въ който Фюрерътъ държас знаменателната си речъ, бѣ завзета отъ германската войска 1.670.000 кв.км. земя или приблизително колкото 16 България. Въ тѣзи области се намиратъ 60 до 75% отъ всички индустрии и всички суровини, които притежава Съветска Русия. Отъ такова поражение не може да се надигне никоя армия, не може и съветската. Това се дължи на съгласуваното сътрудничество на всички родове германски войски; вънѣшътъ обаче се пада на германската пехота, която показва безподобни постижения.

Може ли нѣкой да се съмнява, че германското ръководство не ще

Фюрьертъ говори

успее да постави въ служба на Германия и Европа тези обширни пространства, съ тяхните разнородни богатства? Положително никой. За Германия работят въ Европа непосредствено 250 милиона, а косвено надъ 350 милиона души. Тези данни стигатъ, за да се схване непобедимостта на Германия. Съ тъмни предчувствия долавятъ същото и германските противници. Следъ като Америка и Англия загубиха надежда, че Сталинъ може някога да стане господар на континента, тѣ се въпущаха въ луда пропаганда, която цели разединението на континента и

отслабването му чрезъ бунтове и размирици. На първо място надвѣятъ се на податливостта на завзетите области. Някои отъ противниците хранятъ по-смѣли и затова още по-смѣлини и детински надежди: тѣ очакватъ революция въ самата Германия. Фюрьертъ не остана дълъгъ и на тия отчаяни корабкрушеници Рузвелтъ, Чърчилъ и компания, които по едно време дръзнаха да заплашатъ съ английско нашествие на континента. Фюрьертъ имъ каза: „Елате, и вие ще се върнете по-бързо, откогато сте дошли.“ Защото Германия не спи: бръго-

ветъ срещу Англия сѣ съвсемъ дружелюбни, откогато преди една година. Но Германия се и въоръжава. Само че сега Фюрьертъ е съсредоточилъ въоръженieto върху няколко нарочни области. „Азъ не говоря за числа, но азъ казвамъ само едно: тѣ сами ще ахнатъ като видятъ, съ какво ще се явимъ единъ день.“ Прочее, бързо се изпари английското желание за нашествие. На англичанитѣ остава да се позамислятъ върху последнитѣ думи на Фюрера. Що се отнася до размирици въ завзетите области, тамъ германската войска е достатъчно силна, за да се държи къмъ населението повече отъ дружелюбно, но и да пристъпи къмъ строжки мѣрки, когато същото население се подаде на чужди влияния и действа въпротивъ законитѣ на Нова Европа. Разбира се, най-смѣлини се показватъ противниците, когато се надвѣятъ на размирици въ самата Германия. Едно че професионалиститѣ бунтари сѣ отдавна избѣгали отвѣждъ океана, но отъ 1933 г. насамъ сѣ прематнати и причинитѣ за подобни бунтове. Безъ никакво превеличение: социално Германия е най-справедливата държава. Тя е гарантъ и примѣръ за бждеща социално справедлива Европа. Освенъ това, германскитѣ народъ е обхванатъ организационно отъ едно националсоциалистическо движение, което бди да не се повтори 1918 г. Фюрьертъ заяви: „Никога нѣма да се повтори 1918 г. Германия никога нѣма да капитулира. Последната рота войници на бойното поле ще бжде германска.“

Вижиде се, какво обезпечава бждещето на една по-честита Европа непоколеблива Германия и самитѣ европейскѣ народи, които все по-ясно ще различаватъ голѣмитѣ континентални задачи отъ дребнитѣ спорове. Опрѣнь на тия сили, Фюрьертъ заяви въ Мюнхенъ: Европа е била и ще остане първиятъ континентъ на земята. Никой не е въ състояние да промѣни хода на историческитѣ събития: ни Руз-

велят, ни Чърчил, ни Сталин, ни диктателната сила зад тях — съюзното еврейство. Европа на бъдещето е обрисувана в мюнхенската реч на Фюрера. Двамата основни елемента на нейната сграда сж: обединението на всички ония, които одобряват новото уреждане на континента под германско ръководство, и смазването и обезвреждането на силата, която представлява най-опасната заплаха не само за тази сграда, но и за по-нататъшното съществуване на европейската култура, унищожението значи на болшевиизма. Естествено, въ Европа предстои да се строи както никога до днес, но основ-

ните стени на бъдещия по-добър дом сж вече изградени и се намират въ сигурност, след като бяха сринали тъмните стени, зад които болшевиизмът дебнеше срещу Европа. Най-обективно погледнато, европейските народи дължат благодарност на Фюрера и на неговата войска за най-тежкото решение въ досегашния му живот — както сам той се изразява — решението на 22 юний т. г., когато започна източният поход, за да се предотврати едно страшно нападение на болшевишката мощ над Европа. Тъ ще му бъдат благодарни и за решението му да постави обшир-

ните източни земи въ служба на Германия и останалите европейски народи. Самото обстоятелство дори, че тамошните природни богатства няма вече да се използват за оржии, предназначено за най-жестоката борба срещу Европа, може да внесе успокоение въ душата на европейския човек: бъдещето на Европа е обезпечено.

Пълна е сигурността на Фюрера и германския народ въ окончателната победа: нека припомним само законичният му думи към падналите през Съюзната война германци: „Другари, и все пакъ вие победихте“.

ДВЕ ВОЙНИ ПРОТИВЪ РУСИЯ 1812-1941

Отъ П. Хазе

о. з. генералъ отъ артилерията

Походът на Наполеона срещу Русия бѣ насоченъ, въ края на краищата, както и днешната война на Германия, срещу Англия. Англия бѣше потисникъ на Европа и особенъ врагъ на Франция, срещу която води повече отъ 100 години война. Наполеонъ виждаше въ пълното откъсване на Англия отъ европейската континентална търговия, срѣдството, съ което можеше да преклони трудно достигаемия върху острова британски народъ и да отстрани английското ностойничество надъ Европа. Тази континентална блокада можеше да бѣде ефикасна, само ако и Русия се присъедини къмъ нея, а понеже и тя не желаше да се откаже доброволно отъ своята търговия съ Англия, особено следъ затваряне на другите европейски граници, на Наполеона не оставаше нищо друго, освенъ пътя къмъ насилието.

И германското нападение надъ Русия бѣше необходимо, покрай защитата на Европа срещу болшевиизма, за достигане на крайната победа. Съветската войска, снабдена съ най-фантасични и модерни моторизирани оржии, не бѣше установена случайно по границите на Германския Райхъ, и Съветска Русия не бѣзъ замисълъ използвава германското обвързване на западъ, за да присъедини

къмъ себе си балтийските страни, половинъ Финландия, половинъ Полша и цѣла Бесарабия, като при това възнамярваше да присъедини и други области. Сжщо така, презъ пролѣтѣта 1939 г., на конгреса на комунистическата партия, Сталинъ заяви, че Съветскиятъ Съюзъ остава само временно неутраленъ: когато двете страни се изтощятъ, Съветска Русия ще наложи своята воля на народите. Тѣзи планове на Сталина, които, естествено, включваха въ себе си и болшевизирането на Германия и Европа, не останаха чужди за далновидния погледъ на Фюрера, поради което той опредѣли срока за разчитане на смѣнитѣ между болшевиизма и националъ-социализма.

Въ това отношение, значи, ние можемъ да сравнимъ положението отъ 1812 г. съ това отъ днесъ. И въ двата случая войната бѣше необходима, не само заради Русия, но и заради Англия и трѣбваше да бѣде водена. Обаче, още съ започването на двата похода, сравнението става невъзможно. Всички стратегически възможности сж съвсемъ различни, дори противоположни.

Въ 1812 г. силата на Русия се криеше въ нейната необятност и липса на пѣтица и въ нейното неизчерпаемо население, което макаръ и на първо

време немобилизирано, представяше за тогавашните изисквания на войната една огромна, при нужда лесно обучаем, похотна резерва, както и външният безбройни, винаги войствени казашки дружини. Външната противоположност на това, „великата армия“ на Наполеона, с които половин милион войници бяха, наистина, за тогавашното време най-голямата войска, от която, обаче, с продължаването на похода към Изток се отделяха постоянно части за осигуряване на разрастването се постоянно етап. Този продоволствен път водеше от Франция през цялата дължина на победите, но неприятелски настроени германски държави, и след това през Полша и Русия. Тогава имаше железници, автомобили, телеграфи и телефони; в Германия имаше малко удобни, а в Полша и Русия, съвсем неудобни пътища.

Тази голяма войска се движеше в дълга колона през Варшава към Вилна и по-нататък към Смоленск, без да срещне съпротива, при това, обаче, постоянно обезпокоявана външните си флангове от казашки дружини, които, избивайки всякаква сериозна борба, се появяваха винаги нечаяно. Едва при Смоленск руските войски излязоха настрани, за да бъдат разбити, след упорита съпротива, от превъзхождащата ги по брой и военно ръководство френска войска. Руснаците

отстъпиха, назад, обаче опитът на Наполеона, да ги унищожи с застигащо преследване, се осуети от преумората на войските му. Външната борба Наполеон все още имаше числено превъзходство. Външното сражение при Бородино броят на биещите се войски в Москва, но още същата нощ Москва бѣ обхваната от пламъци, помпите разрушени, пожарогасителните уреди изчезнали, дървените къщи на грамадния град горѣха като книга. Много хиляди войници и коне от французката войска намериха смъртта си външните, а всички дрехи и оръжия, хранителни припаси, муниции и военни съоръжения бидоха унищожени. Нападенията надъ дългата, слаба продоволствена линия, надъ квартирите и биваците, обаче, ставаха все по-чести и по-чувствителни. Последствията бѣха глад и болести вследствие недостатъчно облъкло и храна. Броят на войниците намаляваше бързо. Продължаването на войната ставаше невъзможно и остатъците от гордата войска се оттегляха на запад.

Фюрерът е всекога при своите войници, но и тѣ сѣ при него

Фото: Н. Хоффманн

Германският тежък крайцер „Адмирал Шеер“, под командата на капитан Кранке, след дълги успешни действия в северния и южния Атлантиски се заваря в един германски укрепен пункт. Той е потопил общо 152.000 бр. р. т., между които един цял конвой с 80.000 бр. р. т. Горната снимка е на капитан Кранке

Тази къса война между Наполеона и Русия, която има такива решителни последици от съвременно-историческо значение, не засяга никак останалата част на Русия. Царят се намираше, почти през цялата война, в Петербург, необезпокояван от нищо.

Колко много се различава днешното военно ръководство от тогава! Тогава беше само една войска от 500.000 души на френска страна, която пазовата сѣстра на попочитания „велика армия“, от другата страна, може би, само 100.000 руснаци, които в следствие станаха повече. Днес имаме една концентрация на болшевишки войски повече от 6 милиона души по западната съветска граница, от Финландския залив до Черно-море, снабдени с наводжани до сега количества от самолети, танкове и оръжия, готови за внезапно нападение над Германския Райх. Фюрерът изпревари лекащата в тѣзи концентрирани съветски сили страшна опасност чрез внезапно нападение, но за това бѣха необходими предварително основни размисли и подготовка, както и най-голяма бързина.

Грамадната съветска войска, както всѣка мо-

дерна войска, е зависима от непрекъснатото допълване на своитѣ сложни оръжия и принадлежащитѣ количества и муниции и моторни горивни материали. Тѣхното производство, обаче, е свързано сѣ известни индустриални центрове, а тѣ, пък, сѣ зависими от наличността на редица основни материали, като желязо, въглища и петрол. Повече от половината на съветската военна индустрия се намира въ Украйна, Ленинградъ и Москва и тѣхната най-близка околност. Отстъпването на тѣзи западни области от огромната държава се равнява на отказването от тѣзи военно-индустриални области, което, от своя страна, означава сѣществено намаление на бойната сила. Следъ първитѣ, твърди удари, които болшевикитѣ трѣбваше да поемат още сѣ започването на похода, тѣ изгубиха междувременно толкова много самолети и моторни коли, толкова много оръжия и автоматични оръжия, щото станаха неотложно зависими от пълния производствен потенциал на останата си оръжейна индустрия. Така, за тѣх не остана изборъ. Трѣбваше да устояват, че сѣ просто принудени да защитават сѣ всички сили Украйна, Ленинградъ и Москва и да се простят сѣ всѣка мисъл за отстъпление по системата от 1812 год.

Така се достигна, следъ първитѣ гранични сражения, до голѣмитѣ обхватни битки при Уманъ и Смоленск, до обкръжаването на Ленинградъ, до страховното обкръжително сражение, източно от Киевъ, въ чийто развой Съветският Съюз загуби цялата индустриална област на Украйна, и до най-големитѣ обкръжителни битки на свѣтовната история предъ Виама и Брианск.

Съ това най-добритѣ съветски войски бидоха унищожени, тѣхнитѣ моторизирани оръжия сведени до дребна част от първоначалното имъ число и муниционнитѣ запаси изхабени. Това, което сега Съветският Съюз ще хвърля въ бой, може би, ще е огромно по брой на войницитѣ, обаче, въпрѣки всички британски и американски помощи, нѣма да бѣде от решително значение. Мощта на германската военна индустрия, обаче, е още повече засилена от новитѣ завоевания. Гѣстата желязопътна мрежа въ западната част на Съветския съюз стои на разположение за германскитѣ войскови транспорти и тѣхното снабдяване, докато съветскитѣ войници трѣбва да се задоволяват само сѣ рѣдкитѣ желязопътни линии на изтокъ. Постоянното и успѣшно водене на германскитѣ операции не божѣ да бѣде повече възпрепятствувано.

Докато снабдяването на френскитѣ войски се извършваше почти изключително по линията Варшава—Вилна—Смоленск—Москва и поради това бѣше много лесно уязвимо от партизанската война на казашкитѣ дружини, германското снабдяване напредва по цялата ширина на фронта и се осигурява въ голѣмъ размѣръ от една свършенна организация на моторното дѣло и от веднага отпочнатия и доведенъ почти до бойната линия строежъ на пътища и възобновяване на желязопътнитѣ линии въ новозавезитѣ области.

Англо-американският сплетни въ юго-източна Европа

Едновременно съ постепенното народностно пробуждане въ юго-източните европейски страни и редицата събънавични победи на германската военна мощ, чуждата по пространство Англия и стоящият задъ нея еврейски финансист губѣха все повече и повече почва въ тая част отъ материка. Тогава тѣ започнаха да правятъ всевъзможни опити за намѣса въ вътрешно-политическия животъ на тия държави, да прѣчатъ на започнатото отъ тѣхъ преустройство дѣло и да миниратъ по такъвъ начинъ тѣхния редъ и спокойствие. Всичко това, разбира се, по околни пѣтици и презъ задни врати. Американскитѣ посолства, останали още въ нѣкои отъ югоизточните земи, често подкрепѣха англо-еврейскитѣ сплетни така открито и безсрамно, че, напр., Хърватско се видѣ принудено, чисто и просто, да изгони отъ страната американския посланикъ, заедно съ всичкитѣ му чиновници.

Зрънца

За героизма

Той нѣкога бѣше качество на личността и можеше да се приписва само отъ личността. Тогава героизмътъ съпадаше имена. После той стана задача на възпитанието и имената на героите отпѣхлиха мѣсто на имената на пародитѣ.

Нѣкога героизмътъ лежеше върху сѣмплостата на отбѣлната, личност, после върху качества на народитѣ, а днесъ въ основата на героизма лежи съзнанието за неговата потребност. Героизмътъ е вече култура. Той е само съзнание за превъзходство.

Д. Бр.

Въ Румъния се наблюдаваше съ явно недоволство обстоятелството, че различни изгонени отъ държавната полиция лица, които се числѣха преди къмъ състава на английското посолство, скоро следъ това шарѣха отново изъ страната, но вече не като поданици на Негово Величество Британския Императоръ, а като американски граждани. Букурешкото посолство на С. А. Д. имъ бѣ издало за тая целъ напорни американски паспорти.

Въ България, обаче, вилтането на С. А. Д. въ вътрешнитѣ работи на страната отиваше и отива до толкова далечъ, щото неотдавна едва ли не се стигна до дипломатически скандалъ, презъ време на приемъ, който американскитѣ пълномощенъ министъръ въ София даде на българскитѣ журналисти. Че скандалъ бѣ предотвратенъ, трѣбваше да се благодари изключително на преводача, който умѣло избѣгна да предаде дума по дума словото на посланика, като смени или изобщо пропусна ония неприлични и некачествени изрази, съ които последниятъ си бѣше позволилъ да кори държавното на българския печатъ.

Колкото лесно обяснимо е озлоблението на Англия и на нейнитѣ американски и еврейски съюзници поради загубата на таква доходна мѣсто, отъ една страна, толкова по-малко, отъ друга, южно-европейскитѣ народи сж склонни да понасятъ безпоотно непрестаннитѣ илюзии и опити за смущение въ тѣхния вътрешенъ животъ, които предприматъ постоянно английскитѣ и напоследѣкъ американскитѣ предаватели.

Красноречивъ примѣръ за начина, по който англо-американската лъжлива пропаганда се опитва да отрови приятелскитѣ отношения между югоизточнитѣ европейски страни бѣ неотдашното съобщение на „Асосейтедъ пресъ“, пратено отъ цариградския му дописникъ. Въ той

измисленъ отъ първата до последна дума доносъ се казваше, че турското правителство било изгонило известенъ брой унгарски младежи, които съ противодържавно то си поведение започнали да застрашаватъ спокойствието въ Турция. Тѣй като всичко това бѣ направено съ явния стремежъ да се създаде състояние на напрежение и недовѣрие между правителствата на двѣ държави, унгарскитѣ вестници въѣха най-остро отношение спрямо умишленитѣ твърдения. При това бѣ припомнено съ нескритъ възмута и за други лъжливи съобщения на същото довѣрено лице, въ нѣкои отъ които дори се твърдѣше, че градоветѣ Буда-Пеща, Снегединъ и Фюфѣирхъ били съвсемъ разрушени отъ въздушни бомбардировки. Особено сполучлива е забележката на будапещенския вестникъ „Хетфьо“ относно до тия изтъргани способности на англо-американската пропаганда: „Демократическата осведомителна служба е била изобщо винаги скарана съ истината. Обаче, откасъ положението на болшевикитѣ започна явно все повече и повече да се влошава, нейнитѣ съобщения сж изтъкани изключително само отъ лъжа и отровна умисълъ. Ние познаваме добре тия вестникарски похвати и сме твърдо убедени, че въ нова Европа тѣ не биха могли въ никой случай да разчитатъ ни на най-малкъ успехъ.“

Анкарскитѣ представителъ на „Ню-Йоркъ Таймсъ“ получи сжко подобна лѣсница отъ букурешкия вестникъ „Универсулъ“. Той пакъ се касаше до едно лъжливо съобщение, съ което споменатиятѣ дописникъ твърдѣше, че въ Румъния владѣла всеобща изнуреностъ отъ войната и че постоянни саботажни срещу германската войска били на дневенъ редъ. Ето какво нише по сѣхия случай другъ румънски вестникъ „Виата“ върху

англо-американо-еврейският лъжи: „Позната особеност на американският журналист е да се занимават с нбща, от които нищо не разбират. Тяхната дейност, освен това, е особено вредна и коварна, тъй като тй кръстосват свѣта съ единствена цел да бранят благодаствението на еврейщината. Това застъга особено „Ню-Йорк Таймс“, по-неже неговият дописник съобщава само новини, чути от Телъ Авивъ. Ръководното съдвение на Америка е така дълбоко пропито от еврейски дух, че не е повече въ състояние да оцени единъ народъ по неговата култура, просвѣтеностъ и идеали, а само по отношението му къмъ еврейщината. Не щѣ и съмнение, че тия еврейопклонници понасятъ твърде болезнено загубата на Одеса, едно отъ най-голъмитъ еврейски срѣдища.“

Съ остри думи се опѣчва българският вестникъ „Нова вечеръ“ срещу злѣчната наскѣвателна дейностъ на евреина Агропски, който сжщо така използвава безпристрастното гостопримство на Турция за своитъ безплодни опити да разстрои добросѣдскитъ връзки между балканскитъ страни: „Господинъ Агроп-

ски нѣма изглежда друга задача, освенъ да задоволява жаждата за сензации на американскитъ гангстери.“

Словашкият печатъ се защитава най-решително срещу разпространенитъ отъ бостонския предавателъ безогледни лъжи, споредъ които словашкитъ войски на тѣпи се присѣдинявали къмъ болшевикитъ, и пише, че на подобни отвратителни клевети може да се отговори само съ изразъ на безкрайно презрение и отвращение. Плутократическитъ подбуждители на войната изгубиха играта и въ Гърция, следъ като народътъ разбра, колко пари струва англо-американската помощъ. Впрочемъ, политическиятъ престѣпникъ Чърчилъ направи последно усилие да все неслъгасие, недоволство и разложение верѣждъ гръцкото население, чрезъ послание до избѣгалия председателъ Цудеросъ, обаче сегашниятъ председателъ на републиката му даде такъвъ отговоръ, който ще му отнеме завинаги желанието да предприема въ бждаще подобни пропагандни опити.

Отъ всичко това става ясно, че югоизточнитъ държави сванаха

вѣрно нечестната игра на Англия и нейнитъ американо-еврейски съюзници. Тяхната пѣсенъ въ това географско пространство е вече изпѣта. По пхтя презъ американскитъ посолства, печатъ и предаватели не ще може да бжде възвръната изгубената балканска позиция. Колкото по-дължително очитъ на югоизточнитъ народи гледатъ преустройството на своитъ страни въ духа на нова Европа, толкова поблѣденъ става у тѣхъ споменътъ за англо-плутократическото господство на Балкана. Той изчезва като нѣкакъвъ лошъ сънъ, който, за жалостъ, твърде дълго смущаваше живота на тия добри, трудолюбиви и по начало мирни народи.

Нашъ разказъ.

Грънматта

отъ Карлъ Кцелъ

Това бѣше въ Лима, столицата на Перу. Консултътъ Естебанъ Берада и Мойлътъ заедно съ своята приятелка Мануелита напуснаха сепарето на уведомителното заведение „Жакенъ“. Келнерътъ Йозе хвърля доволенъ погледъ върху масата, където стоеха шесть праздни шишета отъ сектъ, взе чаша и си налѣ отъ седмото, което не бѣше допито и после самодоволно изтри устнитъ си съ една сервиечка отъ сжщата маса. Въ този моментъ, обаче, той остана като гръмнатъ: подъ сервиечката блѣсна блестяща брилянтна гривна. Въ следващия мигъ, търговскиятъ му нюхъ оцени това съкровище на две хиляди злата, и въ въображението му блѣсна

илюзията на едно златно бждаше. Въ този моментъ, обаче, въ коридора отекнаха стѣпнитъ и гласа на Емануелита, който водѣше къмъ сепарато.

Какво трѣбваше да се прави? Йозе нѣмаше много време да мисли. Той бърже постави сервиечката на сжщото мѣсто и съ елегантно подхвърляне пхна гривната задъ стоящото огледало. Консултътъ и Мануелита се показаха въ сепарето.

Положението бѣше твърде заплетено. Йозе, може би за стотенъ пхтъ вече повтаряше, че той не е доближавалъ още до масата и, като доказателство, сочеше оставения бакшишъ на масата, който стоеше непожѣтнатъ. Той се кхлише предъ консула, предъ касиера и предъ своитъ колеги, после предъ директора и най-последъ предъ патрона и собственика на голѣмото заведение „Жакенъ“.

Но какво можеше да помогне всичко това? Никой не му вѣрваше, макаръ всичкитъ шефове да бѣха доволни отъ неговата работа и неговата честностъ. Тази дяволска Мануелита направи така, што работитъ се ускориша. Безъ много да му мисли тя на-право повика полицията.

ПОБЕДНИЯТЪ ПОХОДЪ НА ИЗТОКЪ И ЗИМАТА

Дълго време вече понятието „генерал Зима“ заема първостепенно място в британската пропаганда. Англичаните бяха твърдо уверени, че ще дойде време през зимата, когато на Изток не ще бъдат възможни никакви военни действия от по-значителен размах. Тук се крепяхе и тяхната надежда, че на германските войски би убягнали занапред ония успъхи, които тй не биха могли да завоюват до известен определен от Лондон срок.

Подобно предположение се опровергава, обаче, както от природата на Изтока така и от основните условия на военните действия. През 1914 година Хинденбург и Лудендорф започнаха на 11 ноември между Варта и Висла голямо нападение, което германските дивизии поседоха с необикновен победоносен устрем, срещу прочутия „а-ляк“ на Великия княз Николай Николаевича, от границата на провинцията Позенъ, за да до-

стигнат на 6 декември Лодзъ, днес Лицманцадт, а на 15 декември Ловичъ, предъ вратитъ на Варшава. Страшната руска зима влигеше отпавна. Твърде естествено обанзивните войски тръбваше да преодолелят огромни пръчки и трудности. И тй ги понесоха. Защото знаеха, че само унищожението на неприятеля можеше да спаси германските източни провинции. Поради това тй се сразяваха с несломима издръжливост и въснъх и въ ледъ, при което, обстоителството, не непроходи митъ и разкални от есенния дъждъ пжтища бяха замръзнали, се оказа дори благоприятно. Така, през декември 1914 година Хинденбург спечели голяма победа при джгата на Висла, която четвъртъ въкъ по-късно тръбваше да стане поле на нови исторически битки. Той победи сжко през февруари 1915 въ голямата зимна битка при Магурскиятъ езера, въпръки невобразимия студъ. Царътъ изгуби

въ Полша четвъртъ милионъ войници и още толкова почти въ Източна Прусия. Нито мразътъ, нито зимниятъ величи не бяха въ състояние да спрат германските нападения. Разгромътъ на руските обанзивни войски, започнатъ през есента на 1914 година при Таненбергъ, бй почти завършенъ през голямитъ зими походи отъ ноември 1914 до февруари 1915 година. „Генералъ Зима“ не можа да имъ помогне.

Въпръки тоя необоримъ изводъ, биха се все пакъ намърмили по-мислени личности, които да се запитатъ, дали това, което бй все още възможно при джгата на Висла и северно отъ Мазуритъ, не би се оказало непостижимо въ по-отдалечения изтокъ на безвържената руска земя. Защо тогава спръ обанзивата отъ 1915 година, която можеше съ положителностъ да постигне пъленъ разгромъ на многобройни руски неприятель? Защо тогава генералъ Фалкенхайнъ, който имаше общото ръководство на воен-

Явиха се трима чиновници и започнаха своето старателно претърсване. Позе бй изпатенъ въ една стая и тамъ го претърсиха отъ главата до петигъ. Другитъ двама полиция претърсваха сепарето.

Никакъ не бйше приятно за Позе да стои очи срещу очи съ претърсвачигъ. Дългата му опитностъ изъ различни сепарета все пакъ му помогна да се прикрие, но въпръки това, той почувствува какъ по гърба му запъзбяха студени капки потъ, когато влгзе комисарьтъ и му заповйда да напусне тази стая. Въ стаята бяха вече влгзали шефътъ на заведението и консултъ. Комисарьтъ се изпречи предъ тримата и взе думата:

„Господа, предъ насъ стои единъ деликатенъ случай! Ние неоснователно хвърлихме всичката вина върху Позе Родригесъ. Ние прегледахме пълното му обикльо, тълмотъ му, но всичко е безъ резултатъ. Следъ като се увържихме, че тази съжкопенностъ не у него, претърсихме и малката стаячка. Сжко така и въ нея не намържихме нищо. Това ви заявявамъ най-тържествено. Тази гривна не се намира нито у Позе, нито пъкъ е загубена въ сепарето.

„Но, . . .“, направи опитъ за протестъ консултъ, обаче чиновникитъ го изпревари:

„Може би, каза той, следъ като прекара погледъ надъ празникитъ стъкла отъ шампанско“, може би г-нъ консултъ да е жертва на своето опинение . . . Всъки случай, азъ искамъ да се извиня предъ Позе и моля г-нъ консула да последва моя примеръ.“

Комисарьтъ подаде братски ръка на Позе и си отиде. Позе се отпусна върху единъ столъ и започна да хълпа отъ една страна отъ радостъ, че е можалъ да спаси ценността, а отъ друга — той знаеше отъ опитъ, че съзнитъ, макаръ да не сж въ такова положение нйкаква съжкопенностъ, но все пакъ тй му помагаша единъ видъ като бакшиши.

Той прие извинението на консула съ известно пренебрежение и следъ като всички господа напуснаха стаята, побърза къмъ сепарето, влгзе и тихичко затвори вратата. Той се спусна къмъ огледалото и си удивителна сръчностъ бръна задъ огледалото, кждето бйше сложилъ съжкопенността, и кждето мислгше, че научитъ методи на полицейския комисаръ не ше я откриятъ.

Но Позе остана като вцепененъ. Той бйше подценилъ сръчността на комисаря. Мйстото бйше празнино и гривната бйше изчезнала.

нитъ действия, спрѣ точно въ оная мѣсь, когато противникътъ бѣ вече почти съвсемъ изпознатъ отъ неприятели петь-месеци боеве и всѣка минута можеше да се сгрозомѣла. Не бѣ ли зимата, не бѣли непоносимо дошото време, което направи немислими каквито и да било по-нататъшни действия отвѣждъ Букъ и Неманъ? Не, континенталниятъ климатъ при Висла е сжѣщиятъ както при Пинскитъ блатъ. Не зимата съ мразъ и снѣгъ попрѣчи да бждатъ окончателно разроеними царскитъ войски, които месеци наредъ търпѣха нови и нови поражения. Съвсемъ други причини и обстоятелства, които подчертаватъ ясно сжѣществената разлика между тогавашното и сегашно военно положение, принудиха германцитъ да спратъ нападеніето си, които пътъ проведоха съ неизсѣданъ за времето победенъ ходъ отъ Краковъ до Припѣтъ и отъ източната пруска граница до Березина.

Първо, французитъ започнаха на 25 септември 1915 год. голямо нападение въ Шампанъ, което поне въ началото съвсемъ не бѣ така безнадеждно. Отъ друга страна, трѣбваше да се помогне на източната вече турски съюзникъ. На 6 октомврий започна офанзивата срещу Сърбия — истински зименъ походъ, съ всички затруднения, които биха могли да изпрѣчатъ снѣгътъ и ледътъ особено въ подобна чисто планинска страна. Германското военно ръководство трѣбваше да се съобразява съ моноофронтовата война, въ която императорска Германия бѣ изпаднала. То имаше тѣя частлива възможностъ да съсредоточава цялото си внимание само върху една единствена бойна задача, както военното ръководство на днешния Райхъ. Неприятелътъ, който нападае едновременно и на Западъ и при Галиполи, опредѣляше и хода на събитията по източния фронтъ. Тогавъ Европа не бѣ въ германски ръце, както днесъ. Германия не успѣ презъ 1914 година да разгроми първо Франция и освободи Балкана преди да започне решителна борба съ царската войска.

Гърбътъ на Фалкенхайна не бѣ свободенъ, неговитъ крила не бѣха защитени. Ето защо той не продължи зимната офанзива на Патоукъ върхъ, където изгледитъ за пълно унищожаване на неприятеля бѣха така очевидни, както никогъ по нѣкой отъ останалитъ бойни фронтове.

Разбира се, трѣбва да признаемъ, че началникътъ на германския генераленъ щабъ презъ първитъ две години на Свѣтовната война прекрати съ известна лекота решителния походъ срещу царска Русия — както продължисятъ военно-научнитъ критики на тогавашнитъ исторически събития. И, ако разгледаме по-подробно подбудителитъ, които сж възвели върху решенията на германското военно ръководство преди четвъртъ евъкъ, ще видимъ ясно, каква неизмѣрима разлика сжѣществуваше между вътрешната народностна сила на императорска и тѣя на национал-социалистическа Германия. Генералъ фелдмаршалъ фонъ Хинденбургъ, като главнокомандващъ на изтокъ, си бѣ поставилъ, въ сътрудничество съ генералъ Лудендорфа, за целъ въ оная велика борба „не само да нанесе пълно унищожително поражение на неприятеля, а и чрезъ него да сломи и отстрани окончателно Русия, за да реши по такъвъ начинъ изхода на цялата война.“ Обаче Фалкенхайнъ, довършенъ на Вилхелма II, съете всичко това за неизпълнимо. Той отхвърли изрично дори самата мислъ, да се преследва по-нататкъ желаната отъ Хинденбурга окончателна развързка въ борбата срещу източния „колюсъ“ — както самъ се изказа въ своя дневникъ. На възраженията на източния главнокомандващъ той отговори на 8 октомврий 1915, че „е невозможно да бжде действително победенъ единъ неприятелъ, който е твърдо решенъ, безъ огледъ на пространствени, материални и човѣшки загуби непрестанно да отстъпва и който при това разполага съ обширната руска земя задъ гърба си.“ И тѣй, той се объаи решително противъ

най-настоятелното искане на Хинденбурга и Лудендорфа да се проведе голямо обградно движение презъ Минскъ на северъ и презъ Ровно на югъ, дълбоко въ неприятелския тѣлъ, не само поради отчетеното положение по другитъ фронтове, но и по начало. Противно на това, той се стремѣше изключително къмъ „по-значими мѣстни успѣхи, които биха направили руситъ безверни за известенъ необходимъ срокъ време.“

Следователно, собствената умьреностъ и препазливостъ, системата на малки подпомагания, а не страшната зима, предостериха развързката презъ 1915 година. Маловѣрници опредѣляха тогава действията и тѣхнитъ цели. Тѣ отклониха тогава и последното решително вѣдѣствие на германската победа. Най-високо отговорнитъ не можѣха да оценятъ както трѣбваше постиженията на германскитъ войски. Едва комунистическата революция презъ 1917 год. имъ разкри, колко чувствително германскитъ победи отъ 1915 сж раздрусали руското царство.

Коренно различно е положението презъ 1941 год.! Какво би станало съ Германия, какво би станало съ Европа, ако и днесъ се възраше, че възможноститъ за успѣхъ на офанзивно действие къмъ Патоукъ сж твърде ограничени. Германия не само разби огромнитъ войски на неприятеля, както презъ Свѣтовната война — който тоя пътъ не успѣ да приложи отпадналата тактика на князъ Николаевича — а нейнитъ войски проникнаха дълбоко въ самото сърце на вражеската страна и заеха промишленитъ и сръбнитъ. Тѣ покориша „огромнитъ пространства на широка Русия“ — както се изразяваше Фалкенхайнъ. Тѣ слоизиха бързо ржка върху суровитъ вѣщества необходимии за въоръженіето и продоволството на противника. Презъ Свѣтовната война германскитъ войски проникнаха въ Донецкия басейнъ и Кримъ едва презъ зимата на 1918 година — при

сжия суровъ студъ и неблаго-приятни годишни времена, както днесъ. Две години закъснение! Тогава се дочака рускиятъ разгромъ, вмѣсто да се ускори неговото идване, доколкото това бѣше отъ значение за окончателната развръзка на западъ. Презъ лѣтото и есента на 1941 година, обаче, той бѣ докаранъ съ единъ един-

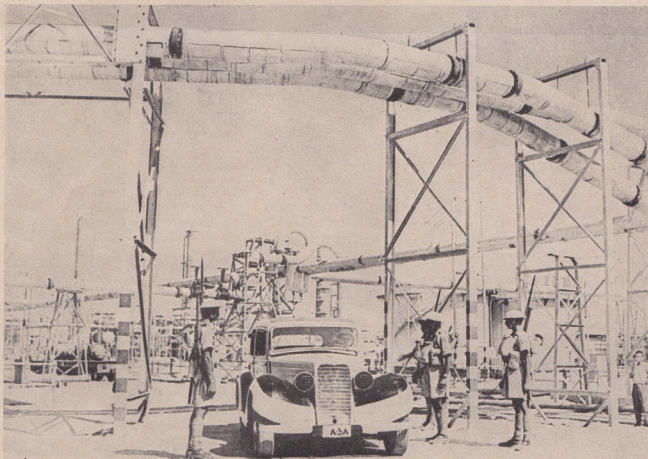

ственъ смѣлъ ударъ. Презъ октомврий 1941 година германското военно ръководство разбра, че борбата е вече решена и си извади необходимитъ заключения. И Съветскиятъ съюзъ не ще убѣгне въ никакъ случай отъ това, което слѣдова. Ледътъ и снягътъ, които полека-лека сковаватъ долините на Патока не ще му помогнатъ.

Британската петролна „политика“ въ Иранъ

Когато болшевикитъ се увлѣкоха въ безопасното иранско приключение, въ разгара на катастрофата по западниа фронтъ, надѣваха се, че съ това ще си осигурятъ подвижни пѣтици за англо-американскитъ доставки. Естествено, англичанитъ не оставиха безъ подкрѣпа тази измамна надежда, защото знаеха, че въ единъ таквъ критиченъ моментъ, болшевикитъ не ще могатъ да преслѣдватъ друга целъ, обаче това ново разширяване на войната, се напълно покриваше съ английскитъ домогвания къмъ иранския петролъ.

Въ сжашностъ Англия владѣе косвено иранския петролъ отъ четири десетилѣтия насамъ, именно отъ момента, когато бѣ основано Англо-персийското петролно дружество, което откупи въ 1901 год. дадената на единъ австралийски инженеръ концесия за петрола. Последната персийска династия бѣше твърде слаба, за да наложи на това дружество, задъ което стои английското адмиралтейство, стриктното спазване на концесионнитъ условия. Тази династия не можа да предотврати склучения, по починъ на Чърчилъ, договоръ между

Иранския петролопроводъ

ГЕРМАНСКАТА ТРУДОВА ПОВИННОСТ

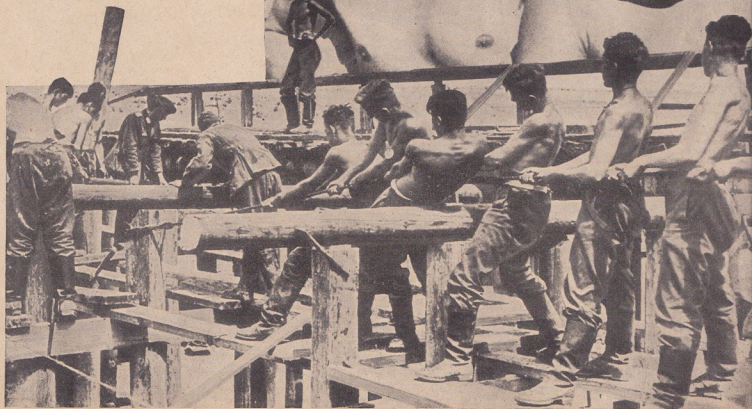
Родината на Трудовата повинност е България, но Германия оцени истинския смисъл на това дѣло и днес може да се похвали като първа страна, която превърна трудовата повинност не само въ школа за национално възпитание, но и мощен инструмент на строителство и военна упор

*Германска трудова младежъ прави
пѣтица, тамъ където не ѣ имало
вѣобще никакви пѣтици*

*Трудътъ и слънцето сж много добри
приятели на тѣлото и душата*

*Постройка на мостъ: стара
страсть на германцитѣ*

*Не е елегантен, но все пак
бръснарски салон . . .*

*Трудоваци поправят разрушения
от войната*

*Моменти от живота и труда на
трудожителските войски*

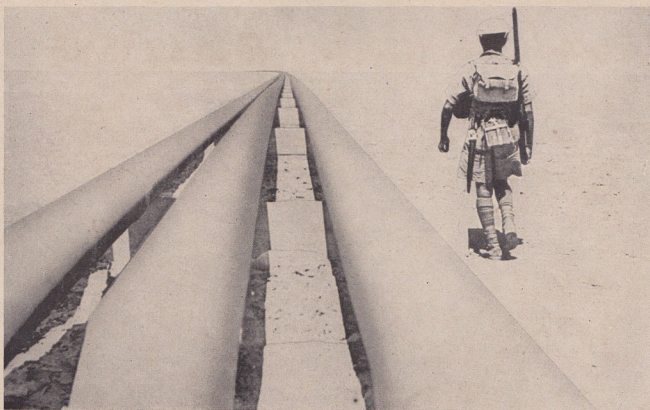

Англо-персийското дружество и британското адмиралтейство през 1914 год., когато британската флота беше вече преминала към петролното гориво в корабите. Това беше един договор, който стоеше в пълен разрив с концесията. Предвиденият надзор на персийското правителство беше поставен в ръцете на двама английски правителствени комисари, а плащанията към дружествата — преустановени.

Едва след Световната война шахът Риза, комуто Иран дължи отново националното си самочувствие, можа да дръзне и да припомни на това петролно дружество, че то не е издължило вноските си към държавата още от 1914 год. Петролното дружество, обаче, събътна, че може да издължи срещу това искане с насрещен иск от 600.000 фунта, като обезщетение за вреди и загуби причинени от турските разрушения на петролопровода за Абадан през 1915 год. Този иск беше, в същност, без всякакво основание, тъй като англичаните бяха сами виновни за превръщането на Персия в военна зона, след като нарушиха нейния неутралитет. Петролното дружество, застана на становището, че то е частна фирма и, че войната не го интересува, и, че то се придържа към концесионния договор, според който Иран е задължен да пази дружествените инсталации и постройки.

Понеже дружеството отказваше да изплати задължението си по концесионния договор, според

който всяко недоразумение се разглежда от специален арбитражен съд в Техеран, правителството на шаха не намъри, въ края на крайщата, никакъв друг изход, освен да отнеме концесията на дружеството и да замолва О. Н. за посредничество. Тази иранска постъпка накара светът да заговори най-сетне за британската империалистическа политика в Иран и, което е най-куриозно, съветският официоз „Известия“ тогава даде пълно право на иранската позиция. Дори и лондонският в. „Таймс“ се видя принуден да обнародва текста на иранската нота (14 декември 1932 год.), въ която иранското правителство обосноваваше своето държане спрямо петролното дружество. Нотата обвиняваше Англия и тило бвинения се съдържаха въ 9 точки: 1. още при отдаване на концесията е имало изнудване; 2. при преместване на таксите към държавата — измама; 3. при изготвяне балансът на дружеството — мъгълщина; 4. през време на Световната война дружеството не е плащало никакви такси към държавата; 5. не е плащало и никакви данъци; 6. изнасяло капитал; 7. против английската политика съществително на петрола (през 1923 год. Чърчил се хвалеше, че адмиралтейството било „спестило“ 7,5 милиона англ. лири, благодарение специалните цени, които петролното дружество му е дало); 8. дружеството е ощетило иранската държавна хазна, чрез недостатъчно използване на петролните залежи и 9. дружеството е отказвало да преговаря с иранското правителство.

Заради него Иран загуби своята независимост

Не можеше и да се очаква друго от О. Н. То се оказа безсилно да разреши и този спор. Англия отстъпи едва тогава, когато иранското правителство заплаши, че ще започне преговори с американската фирма „Стандарт Ойл Корпорейшън“.

Днешната война отново съживи англо-иранския спор за петрола. Потопяването на значителен брой английски кораби цистерни не позволява вече на британското адмиралтейство да погълща толкова петрол, както по-рано. Петролното дружество, което въ същност е поддължение на адмиралтейството, намали съответно производството на петрол. Естествено, то има интерес да възпрепятства доставката на петрол за силите от Осъта. Този британски интерес, обаче, стои въ явент разръз съ интересит на Иранъ, който поведяват по възможност най-високъ добивъ.

Националното възраждане на иранците изостри твърде много погледа им към подобни противоречия. Това се вижда от един доклад на иранското финансово министерство, въ който се казва:

„Споредъ обещанията на петролното дружество, че производството на петролъ ще се покачва постоянно, би трѣбвало да е достигнало вече цифрата 14 милиона тона. Въпреки постоянните напоминания и предупреждения на правителството, производството се намалява отъ година на година. Споредъ събрани до сега сведения, спадаето въ производството тази година ще бъде по-голямо, въпреки

нарастналото значение на земното масло и въпреки неотложните нужди на всички страни отъ петролъ и петролни произведения. Срецу протеститъ и запитванията на правителството, които изпълватъ цялъ томъ, дружеството противопоставя само нелогични извинения“...

По-нататъшното изостряне на англо-иранския конфликтъ върху петрола, каквото можеше да дойде вследствие намѣсата на американската петролно дружество „Стандарт Ойл и Со.“, биде отстранено отъ Англия чрезъ насилие. Защо, обаче, Англия повика болшевикитъ? Англичанитъ бѣха вѣрно пресметнали, че силата на шаха почиваше върху противоречията на англо-рускитъ интереси и, че той веднага ще абдикира, когато двѣтѣ страни се споразумѣятъ за обща акция, подъ предлогъ за ускорени доставки. Освентъ това, този актъ на насилие, трѣбваше да се покаже предъ очитъ на американцитъ, всѣдѣ които Иранъ имаше особени симпатии, като правентъ актъ (споредъ демократическитъ схващания за „колективна сигурност“), понеже едностраниното действие на англичанитъ щѣше да се счита като явентъ актъ на насилие.

Франкискиятъ народъ днесъ има само една надежда: победата на германското оръжие. Тая победа ще донесе и края на петролната „политика“, както и на всѣка друга политика на насилие и ще върне на понятието „политика“ истинския му смѣслъ, че всѣка истинска политика е народностна политика.

Денъ Народностенъ идеализъмъ

Дейниятъ народностенъ идеализъмъ, като проява на човѣшкия духъ, можемъ да наблюдаваме презъ всички мѣни на времето. Следователно той не е ново. Новото е съзнателното отношение къмъ него и поставянето му за ръководно начало въ съзнанието на днешния човѣкъ.

Подъ дееъ народностенъ идеализъмъ разбираме представя за постоянни промѣни къмъ добро въ живота на даденъ народъ и съзнателния приносъ на личността къмъ осъществяване на тѣхъ промѣни. Съществуването на това понятие винаги можемъ да откриемъ въ живота, дълга и смъртта на нашитъ предци, чийто имена съ вписани въ историческата летопись на всѣки народъ. Дейниятъ

народностенъ идеализъмъ е билъ качество на духа и е движилъ и ръководилъ всѣки народенъ дейникъ. Историята отдавна заслуга на всѣка личност, която бѣ успѣла да внесе своя съзнателенъ приносъ къмъ духовното и материално величие на своя народъ. Това съществуващо до наши дни и отношението къмъ дейния народностенъ идеализъмъ бѣше индивидуалистично. Материалистическото разбиране отхвърляше това, като се стремѣше да премѣсти тежестта не върху заслужитъ на личността, а върху „обективнитъ условия“, при които дадена личностъ се е родила, живѣла и творила.

Днесъ, при новото мислене, понятието дееъ народно-

стенъ идеализъмъ добива новъ обликъ. То намира своята обусловеностъ въ съществуването на народността (нацията), като био-историческа даденостъ. Следователно дейниятъ народностенъ идеализъмъ не е само качество на лична духовност, а основенъ двигателъ на дадена народностъ. Всѣка „съзнаваща народността личностъ“ става дееъ радетелъ на народността, а всѣка народностъ има дейно отношение къмъ живота, и дълго на личността. Историята ни учи, че до сега, дълго почитъ на лична утвърдена чрезъ дълго си личностъ не е добивала съвременна оценка и признание. Това е било винаги дълбока лична трагедия. Нещо повече, разцѣта на такава личностъ е будѣлъ завистъ, вражда, умиаза, борби

и т. н. и е трябвало да мине твърде много време, да дойдат други поколения съ друго съзнание, та чак тогава личността да получи своето признание. Днешното отношение към личност и народност и днешното разбиране за това, не позволяват подобно отношение. Личност и народността общност съставляват вече съзнателно зависими

една от друга функции и не би могло да се стигне нито до вжтрешен мир, нито до цялостно и пълноценно творчество, ако продължаваме да вървим по стария път, който водеща винаги до борба между личност и общност.

Дейният народностен идеализъм трябва да се оцени в истинския му смисъл, да се на-

мери съответното му място и да се постави въ действителност. Това понятие ще наложи съзнателна преоценка на средствата, целите и задачите на възпитанието, защото, като резултат от неговото въздействие върху развитието на дадена народност, ще дойдат нова духовност, нови производствени отношения и нова нравственост.

Виена като стопански център

След присъединяването на Австрия към германския Райх се говореше за опасността Виена да западне, понеже престана да бъде столица. Но Виена не изгуби творческата си сила.

Разположението на този град и връзките му съ югоизточните страни наложи да стане нов стопански център на Райха, след като Германия бѣ засилила през последните десет години търговските си връзки съ балканските държави, свър-

зани съ Германия чрез удобния превозен път р. Дунав.

Стопанското значение и търговските възможности на Виена проличаха въ пролетните и есенни панаири, на които излагат почти всички фирми на Райха и преди всичко ония фабрики, които произвеждат необходимите за югоизточните страни земеделски машини, индустриални произведения и пр., въ замѣна на земеделските им произведения. Освен германските предприятия въ тия панаири излагат и всички балкански страни, както и много други европейски страни, като Швеция, Финландия, Норвегия, Франция и др., съ което се уреди истински европейски панаир въ разстояние на няколко години.

Голѣмият успѣхъ на виенските панаири се вижда отъ тагодишния есенен панаир, който бѣ закритъ на 28. септември. Той е билъ посетенъ отъ 420.000 души, докато миналогодишниятъ е ималъ само 340.000 посетители. Тази година сѣ дошли на посещение на панаира въ Виена около 6.000 чужденци, хиляда души повече, отколкото на предишния. Общото число на изложителите щандове възлизаше на 1.096, на които сѣ излагали 2.226 фирми, отъ които 439 чуждестранни. Общата площ на панаирните изложения презъ есенята на тази година възлизаше на 74.850 квадратни метра, докато на миналия панаир тази площ е била 72.373 квадратни метра.

Най-голѣмъ интересъ сѣ предизвикали павилионите, въ които бѣха изложени „Мѣстни горивни вещества“ и бѣха показани възможностите за тяхната употреба въ стопанството.

Досегашните резултати показватъ, че поржките надминаватъ всички очаквания. Отначало е имало сѣщинско надпреварване главно между югоизточните страни, които сѣ положили всички усилия да осигурятъ своите покупки и същевременно да предложатъ и пласиратъ своите произведения.

Увеличаващият се постоянно интересъ къмъ виенските пролетни и есенни панаири, както и растящото число на посетителите показватъ, че Виена е въ състояние да изпълни своята нова за-

Фото: PK. Lühge-Scherl

Заповѣдъ за атака

дача — да бжде връзка между срѣдна и юго-източна Европа, и то не само въ културно, но и въ стопанско отношение. Това успѣшно търговско сътрудничество ще подпомогне още повече новото

уреждане на европейското стопанство, ще даде новъ импулъс на стокообмѣна и ще разкрие нови възможности за интензивиране на вътрешнитѣ стопанства на отдѣлнитѣ страни.

Цигарениятъ въпросъ

Когато нѣкой чужденецъ дойде въ Берлинъ, напразно ще търси да открие следи отъ войната. Може би ще поиска да открие най-напредъ следи отъ „грамаднитѣ“ английски бомбардировки, обаче, това пѣма да му се отдаде. Бранденбургската врата е на мѣстото си, Райхстагътъ все така унесено извисява своя куполъ, а въ северната и южна частъ на града, както и изъ многобройнитѣ берлински предградия фабричинитѣ кумини димятъ и съ това опровергаватъ лъжитѣ на чуждата пропаганда. За войната говорятъ само сивитѣ униформи на войницитѣ и дългитѣ опашки отъ хора предъ магазинитѣ

за цигари. Такива опашки се виждатъ всѣки день между 9 и 11 ч. преди обѣдъ и 4 и 5 ч. следъ обѣдъ. Това налага известенъ погледъ върху състоянието на цигарения въпросъ.

Преди Свѣтовната война въ Германия сѣж се падали срѣдно на глава 170 изпушени цигари за година. Отъ тогава започва постоянно повишаване въ консумацията на цигаритѣ. Презъ 1940 год. тятно-пушенето се засилва извънредно много и годишно на човѣкъ се вече падатъ по 840 изпушени цигари. Това, безъ съмнение, е рекордна цифра която може да се обясни съ нервността, която съ-

Германски офицери посещаватъ военна хлѣбопекарница и проверяватъ воинския хлѣбъ

Foto: Atlantik

пжтствува всъка война. Тука искаме да изборим пжкои отъ причинитъ които непосредствено тласнаха консумацията на тютюня къмъ увеличаване. На първо мѣсто трѣбва да се изтъкне, както вече споменахме, нервността на настоящето; вънъ отъ това, следъ като английската блокада спрѣ прекоанскитѣ доставки на пури и тютюнъ за пури, по-голъма частъ отъ пушачитѣ започнаха да пушатъ цигари. На трето мѣсто идва и обстоятелството, че малкитѣ колетчета, които вътрешността на Германия изпраща за войницитѣ на фронта, сж пълни предимно съ цигари.

Докато консумацията на цигари се е увеличила съ 100%, производството на цигари, обаче, се е увеличило едвамъ съ 25%. Понастоящемъ не могатъ да се строятъ нови фабрики за цигари и не може да се произведатъ нови машини. Вънъ отъ това, производството на цигари не може да се увеличи поради транспортни затруднения: суровитѣ тютюни на балканскитѣ страни не могатъ да бждатъ доставени въ голѣми количества, понеже влаковетѣ се използватъ за оено-важни цели.

Репортажъ

Нощта на сивитѣ вълци

отъ военния дописникъ Харадъ Бушъ

— Да, англичанитѣ усложнява задачата ни много повече, отколкото въ началото на войната! Пази си кожата. Касае се до въпроса: или — или! Впрочемъ, той разбира много добре тази работа. Прави всѣкакви опити да ни отстрани, но нѣма да успѣе!

— Тревога!

— На, пакъ навънъ!

— Пазна ли ги?

Командантътъ е отново въ кулата и подводницата, като камъкъ, се спуска, макаръ да не и се искаше.

— Има ли водни бомби? Ще дойде ли Томи да ги хвърли? Шумътъ отъ вилглата се увеличава. Ясно се дотчува ритмично-свѣтлинниятъ ударъ. Отъ къде ли ще дойде първата бомба? Дали капитанътъ е разпозналъ точно позицията?

Страшни минути, може би най-ужаснитѣ. Полезна, тихо, спокойно, подводницата се плъзна. Разбира се, ти не може да бездействува!

Въ дълбочината! Надолу!

Нейното тихо бръмчене не се чува навънъ, а при движението на морето — още по-малко.

„Плъзна тишина въ подводницата!“ — гласѣше заповѣдта на команданта. Единъ отъ огняритѣ, токущо смѣненъ, хърка въ помбѣнцения върху носа на лодката, но, да го оставяме, тѣ не го чуватъ! Двама други, които още не знаятъ що е водна бомба,

При това положение, трѣбва да се очаква, че все пакъ би трѣбвало да има цигари, за да се задоволятъ отчасти нуждитѣ на пушачитѣ. Голѣмниятъ недостигъ отъ цигари въ градоветѣ се чувствува осезателно и заради това, че отъ общото производство на цигари 40—50% се отдѣлятъ за войската. Новото увеличение на данъка върху цигаритѣ не се прави по фискални причини. Поскъпването на цигаритѣ се прави съзнателно и предиабѣрено, за да се намали по тоя начинъ тѣхната вътрешна консумация. Не е изключено данъцитѣ да бждатъ увеличени още повече. (Цигаритѣ, които войницитѣ получаватъ на фронта сж освободени отъ данъци.) Съ тѣзи мѣрки се цели да се противодействува на извънредно нарастналата консумация на цигари, понеже производството на цигари нѣма да бжде засилено. Тѣзи мѣрки, въпрѣки всичко, съставляватъ и частъ отъ програмата на национално-социалиститѣ, що се касае за здравната политика на режима. Когато изчезнатъ опашкитѣ предъ цигаренитѣ трафици и къшкнове, тогава всѣки ще почувствува въздействието на нововведенитѣ данъчни мѣрки.

се забавляватъ съвсемъ спокойно въ каютата, като че ли нищо нѣма.

Първата водна бомба!

Тамъ изтрещъ вече първата водна бомба: неприятно чувство! Човѣкъ неволно поклаща глава. Подводницата се разлюлъ, но нищо не и стана. Всичко се движии съ напрежение.

Моряцитѣ се споглеждатъ, търпнатъ, но въпрѣки това, тѣ се опитватъ да се смѣятъ.

Ето и следващитѣ три: една следъ друга! И пакъ тѣзи проклети разтрѣсавци удари! Че елате още по-близко! Още една серия, но сега четири!

— Случи ли се нѣщо?

— Не!

Пауза. Следва нова серия . . .

Глухо и пронизително звучатъ детонациитѣ предъ подводницата. Страшно е, но . . . тѣ сж вече далече.

Така продължава повече отъ единъ часъ. Презъ това време дойде новъ изтрѣбителъ, но човѣкъ постепенно прививна на бомбената гърмотевина.

Въ централата сж приглъбнали заедно подопицерьтъ лодкарѣтъ, кормчиията, инженеръ-ръководителътъ и команданта.

Капакътъ на зрителната търба не е нѣщо въ редъ. По тѣлствия сребристъ металенъ стълбъ на шахтата постоянно тече и капе. Водата напирва навътре. Въ свѣтлината на електрическата крушка

водните капки падат и се премѣтат като блестящи скъпоценни перли. Подводницата едвам се помръдва от положението си и, само от време на време потрѣпя, като неспокоен конъ върху хиподрома, въ очакване на надбѣгването.

Славо Богу! Загубиха следитѣ ни! Нейде далече още буботят трѣсъци на водни бомби. Почти два часа продължава това.

Командантѣт е заповѣдалъ новъ курсъ. Мориятъ облекчено въздъхватъ, но сж все още подъ тясостъта на напрежението.

Най-после!

— На далекогледа!

Впрочемъ, къде ли може да бѣде конвойа?

— Излизане отъ водата!

Атлантикътъ показа свои лѣскавъ грѣбъ. Безкрайна ширъ, по която все пакъ се носятъ тъненигъти на далечна детонация. Кѣде ли сж малчуганитѣ?

Настѣхва нощъ. Съ „две машини напредъ“, преследваме цѣлата кавалкада.

Трима срещу неприятеля.

Това става презъ нощта. Може би ще се натъкнем на Томи, който стои нѣкъде малко въ страни. Ахъ да, сега едно торпедо! Напраздно разрушителитѣ ни търсятъ. На другия край, задъ хоризонта, два пѣти се свѣтля. Грамаденъ пожаръ извиси огненитѣ си езици къмъ небето. Безброй искри се прѣскаят, задавено бухти тая огнена пастъ. Безъ съмнение, това е параходъ-цистерна.

Когато месецътъ най-сетне се появи, сивитѣ морски вѣлци бѣха три: три подводници!

Блѣсъкътъ отъ пожара върху парахода-цистерна блѣсти върху вълнуващото се море и багри пѣницитѣ се вѣлци. Какъ красиво сж изрѣзани силуетитѣ на неприятелскитѣ кораби!

Настѣхва деньтъ. Тритѣ сиви морски вѣлци упорито преследватъ разтревожения конвой. Въпрѣки многото бомби, не се случи нищо лошо. Малко по-късно се забеляза, че на едната подводница е повреденъ далекогледа. Да, но на борда има още два. Само да не се проявява малодушието! Да нѣма страхъ! Между Впрочемъ подводницитѣ се увеличаватъ. Като вѣлци, около тѣлото стадо, тѣпълишкъмъ се доближаватъ. Слѣпцето клони на задѣтъ, а никой не усѣти какъ се измина деня.

Небесни Боже, каква плѣчка! Струва си труда! Като спокойно, безмълвно стадо отъ крави, крепнали се на сочна паша, едвамъ помръдватъ грѣбъ огромнитѣ параходи, които носятъ тежки товари за Англия. Да не бѣха тѣзи проклетни овчарски кучета, изстребителитѣ, какъвъ хубавъ ловъ ще падне! Но въпрѣки всичко, тѣ трѣбва да бѣждатъ унищожени, на пукъ на Чърчилъ, който нареди да се построятъ тия корвети, за да се „отстранѣла опасността отъ германскитѣ подводници.“ Чакайте, братчета! Ще си премѣримъ силитѣ!

Боятъ.

Сивитѣ вѣлци се приближаватъ. Пръвъ изстрелъ и първа огнена свѣтѣвица! Огнена детонация. Блѣсна свѣтлина на прожекторъ и показа пѣти на крапатитѣ. Бѣсна канонада отъ изстрели. Докато неприятелъ напраздно търси дръжнитѣ напада-

тели, другъ отъ другаритѣ идва и започва да стрѣли при това великолепно освѣтление. Тамъ неприятелътъ блуждае. Помощнитѣ крайцери не знаятъ отъ кѣде собствено да започнатъ. Тѣ не могатъ да разпознаватъ подводницитѣ и хвърлятъ всичкитѣ си срѣдства въ страхотното сражение безъ всѣкакъвъ смисълъ. Новъ факелъ блѣсна и озари нощта, чийто огнякъ ревъ не стихаваше. Следъ това другъ, трети . . . незабравима картина, страхотна симфония отъ огънь, димъ и грохотъ! Транспортнитѣ параходи се задрѣстватъ и се ломятъ като крехки парчета дърво. Морето е превърнато въ бѣсно бойно поле, озарено отъ пламъци и жълто-синята свѣтлина на прожекторитѣ. На тая картина дори и Посейдонъ би завидѣлъ. Въ ярка свѣтлина просвѣтватъ дулата на неприятелската отбрана. Настѣхватъ адеки трѣсъци и следъ нѣколко мига по повърхността на развълнуваното море не се вижда нищо друго, освенъ останки отъ неприятелската флота, движени се руини, безпомощни лодки и тукъ-тамъ нѣкой отъ сивитѣ морски вѣлци.

Резултатътъ:

„Нашитѣ подводници нападнаха на . . . единъ неприятелски конвой и унищожиха 14 параходи съ общо 34.000 бр. р. т. Отъ германска страна не сж дадени никакви жертви.“

Foto: Scherf

Грижи за испанскитѣ ранени войници. Момичета отъ организацията „Сюзъ на германскитѣ момичета“ посѣжаватъ раненитѣ испанци отъ „Синята дивизия“.

КУЛТУРЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Агфаколоръ

новият германски начинъ за обработка на цвѣтния филмъ

Неотвашната премиера на първия германски цвѣтенъ филмъ „Женитъ сж все пакъ по-добри дипломати“, съ Марика Рьокъ, постигна пълнен успѣхъ. Филмътъ е снетъ отъ филмовото дружество „Уфа“. Единодушно бѣ одобрена не само израта на артиститъ и действието на филма, но и цвѣтната картина, която иде да замѣсти картината отъ обикновения филмъ. Развитието на оцвѣтената филмова картина достигна степенъ, която удивлява.

Допускаме, че нашитъ читатели биха се интересували да научатъ нѣщо за техническото производство на този новъ германски цвѣтенъ филмъ, затова влязохме въ връзка съ единъ отъ откривателитъ на германския начинъ на обработка, д-ръ В. Шнайдеръ, който ни постави на разположение следнитъ интересни нѣща!

Върѣки годѣмата изобретателностъ и множество патенти въ областта на цвѣтната фотография, въ областта на цвѣтния филмъ до сега си е пробилъ пътъ само Техниколора, начинъ на обработване, който се практикува въ С.-А. Щати. При този начинъ на обработка цвѣтни ленти, се въртятъ три отдѣлни филми презъ една специална камера.

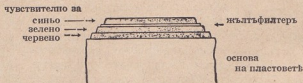
„Агфа“ (И. Г. Фарбениндустри) създаде новъ начинъ на обработване, който почти не се различава отъ приложението си отъ този на неосвѣтения филмъ. Затова той може да се приготвя отъ филмовата индустрия безъ съществени специални обезпечения.

При „Агфаколора“ се използва за снимане само една еднестепенна филмова лента, която се освѣтлява (експонира), като единъ неосвѣтенъ филмъ, въ съвсемъ нормална кинокамера. Освѣтениятъ филмъ се проявява съ специаленъ проявителъ по сѣкия начинъ, както и неосвѣтениятъ филми, а следъ това се избелва и фиксира.

„Агфаколоръ“ е чистъ германски начинъ на обработване и

почива, въ края на крайщата, върху принципа на хромогенното промишване, което бѣ открито отъ Хомолка и особено отъ д-ръ Рудолфъ Фишеръ (1911 г.). Осъществяването на чистотата на проникването (дифузия на

него — зелена и най-горниятъ — синя. Между синия и зебеня пластове се намира жълтъ филтърь. Тѣзи три различни чувствителни пластове съдържатъ, при изработването на една естествена цвѣтна картина, необходимитъ

Схематически оразъ на трипластния филмъ

свѣтлината), съставлява важна основа за новия начинъ на цвѣтно обработване, което се вижда отъ самата конструкция на Агфаколорфилма, който въшито не се различава отъ обикновения неосвѣтенъ филмъ.

Върѣки това, тукъ имаме работа съ единъ пластъ, който не е дори 0,02 мм. дебелъ, и се състои отъ четири отдѣлни пластове, здраво свързани помежду си. Най-долниятъ има червена чувствителностъ, следващиятъ надъ

по начало цвѣтни вещества. Значи още презъ време на снемането, и при промишването червеночувствителната пластинка при освѣтяване дава синьо-зелено; зеленочувствителната пластинка дава пурпурно, а въ синьочувствителната пластинка, цвѣтното вещество дава жълто.

Понеже всѣка отдѣлна пластинка има дебелина само около една петхилядна частъ, то не е допустимо щото намиращитъ се вътре компоненти отъ цвѣтни

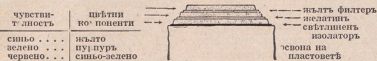

вещества да пропускат помежду си, защото въ противен случай веднага биха се появили цвятни фалшификации.

Заслугата на Агфа не се състои само въ това, че ти разреши тази

стрия и съ това дава възможност за развитие на германския цвятен филмъ.

Материалът за пръв път бѣ пробванъ презъ 1931 год. отъ германската филмова индустрия,

Схематически образ на Агфаколорфилмъ

трудна проблема за дифузното препятствие, но и защото създаде чрезъ усъвършенстване на негативно-позитивния процесъ единъ материалъ, който поради своята простота може направо да се преработи отъ филмовата индустрия

който си проби пътъ много бърже. Отъ него бѣха произведени голямо число пропагандни и културни филми, както и голѣмъ брой филми за игра. Въ приготвянето се намиратъ още много други.

Начинътъ „Агфаколоръ“ може да бѣде значително подобренъ презъ последно време относно предаване цвятъто и чувствителността не отстъпва много на обикновенния филмъ; достатъчна е една проникваемостъ отъ 3.500 до 5.000 лукса, която допуска една напълно свободна игра на артиста.

Готовото копие отъ Агфаколорфилмъ, представлява отъ себе си филмова лента въ общоприетъ размеръ, при която всѣко поле на картината съдържа вмѣсто неоцѣтена картина, картина съ естествени цвятни тонове, а също така записва и звука. Тази лента отъ картини може да бѣде показана безъ промѣна отъ всѣка предавателна апаратура.

Изкуство и Критика

Литература

Германия

Награди за литература и изкуство

Литературната награда Дитрих-Екартъ на градъ Хамбургъ е раздадена по равно на професоръ д-ръ Адолфъ Бартелсъ и на Хансъ Бауманъ, а наградата за изкуство „Римъ“ — на германското м-во на науката, възпитанието и народното образование — на Оскаръ Край-бихъ, художникъ и графикъ.

Адолфъ Бартелсъ има задъ себе си дългогодишна творческа дейностъ въ областта на литературната наука. Неговото жизнено дѣло бѣ насочено срещу господстващото схващане въ литературата преди десетилѣтия и бѣ остро порицавано отъ най-засегнатитѣ — евреитѣ литератори въ Германия. Сега пеговото дѣло е сѣставна частъ отъ германската духовна история. Негово главно сѣчинение е тритомната му история на литературата, която обхваща около 3.000 страници, което сега надхвърля силата на единъ човѣкъ. Кѣмъ нея се прибавятъ многобройни единични изследвания върху литературата

Младешката дири добрата книга

Ржководството на младешката въ Германия бѣ устроило въ Виена единъ малтъкъ съборъ, посветенъ на младешката и книгата. Многобройни автори, издатели и лектори сж имали случай да разгледатъ подробно всички злостодневни въпроси на младешката книжнина. Срещу схващането, че младешката днесъ чела по-малко отколното по-рано, се каза решително д-ръ Денхардтъ. На ржка съ убедителни примѣри той доказа, че тъкмо обратното се установява днесъ. Въ единъ малтъкъ германски градъ за година време, при наличностъ на 3.000 книги и при 1.500 млади читатели, били отбелязани 15.500 вземания на книги за домашен прочтъ. Добрата младешка книга е най-дирениятъ другаръ на германската младешъ — това било заключението.

Поетически кржжецъ въ Залцбургъ

Въ Залцбургъ е образуванъ поетически кржжецъ. Членоветѣ на кржжеца за пръвъ път сж излъзали предъ обществото презъ седмицата на книгата. Карлъ Шпрингеншмидтъ изтъкна целтъта на кржжеца: желае се обединението въ тоя кржжецъ на всички германски писатели, които сж свързани съ художествения животъ на Залцбургъ. Роднитѣ и съседнитѣ на областта писатели трѣбва да бѣждатъ великодушно поощрявани, да се подпомагатъ млади дарования и особено да се бди надъ дѣлото на поета Георгъ Тракълъ, падналъ презъ Свѣтовната война. Тракълъ е роденъ въ Залцбургъ и по поетическо значение и лична сѣжба има много общо съ българския поетъ Димчо Дебеляновъ, загиналъ също презъ Свѣтовна та война.

през последните петдесет години. Той посвещава особено голямо внимание на своя земляк Фридрих Хебел, за да ни изведе до ново познание на неговото значение в германската литература. Той ни дава интересен критичен портрет на Лесинг, дето ни предупреждава нито да надценяваме нито да подценяваме тоя именит германски писател и мислител. Бартелс тегли и ясна граница между германска и еврейска книжнина. Не всички, обаче, знаят че Бартелс е и автор на лирика и романи. Така че той заслужено получава наградата. Прочее, Фюрерът още през 1937г. отличи проф. д-ръ Адолф Бартелс с орела-герб на Германския Райх.

Ханс Бауман е гласът на новата младеж. Сам той не е навършил още тридесет години. Песните му живеят вече почти като народни без неговото име. Бауман е написал и мелодията към тях. Неговата лирика принадлежи към най-силната на нашето време. Тя е изразител на волята и духовната жизнена съдръжност на германската младеж. Стиховете му сж посветени предимно на селянина и войника, образци на мъжествена дейтелност. Тъ сж не само носители на идея, но живи образи, въ които най-много се чувствува силата на един народ. Лиричнът Бауман е налони скоро и като драматичен творец. Лиричният език придава тържественост на драмнът му. Той се стреми към образен език и към висока нравственост.

Оскар Крайбих е художник от Судетската област. Особено изпъкна с две картини през есенната изложба. Той е живо и свежо дарование.

Паметник за падналият въ критъ

Художникът Антон Холцмюлер, от Карлсруе, който се е сражавал като парашутист въ Критъ, по заповѣд на своя командир е започнал един паметник за падналит си другари въ деня, въ който сж приключили боеветъ.

Паметникът се издига недалече от Каней, върху едно възвишение посрѣд лозята. Още от морето се вижда грамадният каменен стълб с германския герб и с върхлитащ орел, символ на парашутиститъ. През лозята водят многобройни стълби и стъпала към паметника. Общата му височина е тринадесет и половина метра, отъ които орелът заема 5.40 м. Простият надпис гласи: „Вамъ покойници принадлежи благодарността, вамъ, които далече от родината, върни на вашата клетва дадохте живота за нашата Велика Германия. За напомняне на всички, които пребивават тукъ.“

Домъ за писатели

Близу до градъ Брауншвайгъ се намира дворецът Вендхаузенъ, къмъ който принадлежи сравнително голямо пространство земя. Брауншвайгската община е закупила и двореца и земята. Той ще бже пригоден за гости и ще служи сжко за пре-

стой на заслужили германски писатели.

Новъ театър въ Мюнхенъ

Развитието на мюнхенския театрален живот, видимъ белегъ за което е всъкидневната бърза разпродажба на билетитъ, отдавна изискваше нови театрални зали, за да бъдат задоволени културнитъ нужди на все по-широки кръгове отъ народа. Въ продължение на девет месеци известната зала Колосеумъ бѣ превърната въ театър, съ надъ 900 мѣста. Предъ просторната и технически превъзходно подредена сцена бѣ изградено мѣсто за оркестъръ. Целта на новия театър не е да конкурира съ останалитъ мюнхенски театри, а да ги допълва. Колосеумтеатъръ е предназначенъ за твориящия народъ, значи единъ истински театър за народа. Освенъ това, театърът полага особени грижи за войската и раненитъ. Ръководството на театъра е повѣрено на джрвания артист Константинъ Делроа.

Марика Рьокъ
въ цѣлния
филмъ „Женитъ
сж все пакъ
по-добри
дипломати“

Стихотворения

Раздѣла

отъ *Ото Паустъ*

Сърдцето бие въ ударъ бръзъ и ясенъ,
и ето ме внезапно просвѣтленъ,
отново ножъ и пушка азъ понасямъ,
войникъ вължъ младъ и свѣтътъ, слънчевъ день.

Ахъ, майко, жено, сестро, кой ли знае
отъ васъ, какво вълнува мжика гръдъ?
Какъ знамето плочи и какъ ухае?
Живѣе който е готовъ на смъртъ.

Затуй, кажете въ таи утринъ сини
довияждане отъ пжтната врата.
Бждете горди, ако въ бой загина —

зове ме въ бой на знамето честта.
Но, дето и да ме покривъ прѣстѣта,
ще бжда етражъ на моята родина!

Ото Паустъ е роденъ на 27. май 1897 г. Презъ Свѣтовната война билъ доброволецъ. Раненъ. Живо участие въ национал-социалистическото движение. Отъ 1935. редакторъ на седмичника „Универсумъ“ и на месечното списание „Нова Германия. Известенъ е преди всичко съ трилогията си „Народъ въ огнь“ (1934), „Нация въ нужда“ (1936) и „Земя и свѣтлина“ (1937). Писалъ е драмата „Пжтъ къмъ утре“ и стихотворната сбирка „Нѣмски стихове“ (1936). „Раздѣла“ е писано презъ есенята 1939 г.

„Нова Европа“

Периодична библиотека за държавно-стопански проблеми на новия редъ, подъ редакцията на проф. д-ръ Л. Владимиръ, ул. „Гладстонъ“ 18-а, София.

Видниятъ софийски професоръ д-ръ Любомиръ Владимиръ е ималъ щастливата идея да положи начало на една библиотека, чиято задача е да запознава мислящия съветъ въ България съ проблемитъ на новия европейски редъ. Библиотеката е обявила издаването на 6 отделни книги, три отъ които сж вече излезли, а именно:

1. Революция на мисленето. — Духовнитъ основи на Нова Европа, отъ д-ръ *Ото Дитрихъ*

Вили Фричъ отъ цветния филмъ „Женитъ сж все пакъ по-добри дипломати“

2. Национал-социалистическо трудово право, отъ проф. Волфгангъ Зибертъ.

и

3. Философски основи на национал-социализма. — Личностъ и общностъ, отъ д-ръ *Ото Дитрихъ*.

И двамата автори сж твърде известни въ Германия и тяхното място въ държава и партия сж гаранция, че въ своитъ схващания изразяватъ наистина национал-социалистическото разбиране, както по отношение правнитъ основи и правната организация на германския трудъ, така и по отношение големитъ проблеми на времето изъ областта на църлостния духовенъ животъ на човѣка. Безъ да изчерпватъ до край въпроситъ отъ правно, философско и социологично естество, тъйзи три книги сж три лжча въ мрака на съвременното мислене и съчатъ бждеция пжтъ по който ще тръгне духовното и правно развитието на националната общностъ. Като начало на единъ опитъ да се преоценятъ понятията и резултатитъ отъ миналото и да се посочатъ пжтицата за бждецето, тъйзи три книги сж достатъченъ поводъ за всяка честна мисль да получи импулъсъ отъ тяхъ и да направи първата смѣла крачка по новия пжтъ на човѣшкото мислене и къмъ новитъ форми на живота изобщо.

PK. Knudsen-Scherl

Макаръ и раненъ, той продължава борбата

Редакция и издателство „Fremdsprachendienst“ Verlags-GmbH., Berlin W 8, Friedrichstr. 194
 Druck der Weltsprachendruckerei August Pries GmbH. in Leipzig